

Rebecca
Ross

D

ivine

R

ivals

ISTENI
RIVÁLISOK

Dream
válogatás

Divine Rivals

Két fiatal rivális szerelemre talál egy mágikus kapcsolaton keresztül, és szembe kell nézniük a pokol bugyraival egy istenek közötti háború viharában, ami örökre megpecsételheti a sorsukat.

Évszázadokig tartó álmukból felébredve az istenek ismét háborúznak. De a tizennyolc éves Iris Winnow csak a családját próbálja egyben tartani. Az anyja függőségével küzd, míg a bátyja eltűnt a fronton. Iris egyetlen reménye, hogy megszerzi a rovatvezetői előléptetést az Oathi Közlönynél.

Hogy megbirkózzon aggodalmaival, Iris leveleket ír a testvérének, majd becsúsztatja őket a szekrénye ajtaja alatt, azonban eltűnnek – és egyenesen Roman Kitt, a rideg, de jóképű vetélytársa kezébe kerülnek. Amikor a férfi névtelenül visszaír Irisnek, kettejük között olyan kapcsolat alakul ki, ami elkíséri a lányt egészen a testvééréért, az emberiség jövőjéért és a szerelemért vívott háború csatájának frontvonaláig.

Rebecca Ross

a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, aki fiataloknak és felnőtteknek is szánt fantasyregényeket ír. A Letters of Enchantment-sorozat az egyik leghíresebb duológiája. Amikor nem ír, a kertjében ültet vadvirágokat és történetötleteket. Jelenleg férjével és kutyájával Északkelet-Georgiában lakik.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az elképesztően gazdag világépítés és a fiatal szerelem hevessége magával ragadó és izgalmas olvasmánnyá tesz ennek a fantasy duológiának az első részét.” [The Washington Post](#)

„Egy szenvedélyes szerelem története, mely bemutatja a háború szívszaggató borzalmait... A kreatív világépítés, az aprólékosan kidolgozott karakterek és a zseniális stílus álomszerű, lenyűgöző élményt adnak az olvasóknak.”

[Publishers Weekly](#)

„Gazdag, elbűvölő és romantikus – ha a történeteknek lenne illata, a Divine Rivals – Isteni riválisok egy bögre gőzölgő fekete tea, az írógép tintája és az ellenségből szeretők fűszerének aromájával hódítaná meg az olvasók szívét.” [Amazon](#)

„A mélységesen romantikus és gyönyörűen megírt Divine Rivals története még az utolsó sorok elolvasása után is ottmarad az ember lelkében. A mitológiai gyökerekbe ágyazott világban Iris kalandjai izgalmasak és magukkal ragadóak, egy olyan befejezéssel, ami után már várod is a folytatást. Imádtam ezt a könyvet!” [Goodreads](#)

*Dream
válogatás*

Rebecca Ross

 Divine

 Rivals

ISTENI
RIVÁLISOK

— részlet —

Esküdt ellenségek

ÖT HÓNAPPAL KÉSŐBB

Iris törött cipősarokkal, egy szebb napokat is látott ballonkabátba bújva rohant át az esőn. A remény vadul dobogott mellkasában, sebességgel és szerencsével látva el őt, ahogy keresztülvágott a belvárosi villamossíneken. Már hetek óta várt erre a napra, és tudta, készen áll. Még bőrig ázva, sántikálva és éhesen is.

A nyugtalanság első hulláma akkor csapott le rá, amikor belépett az előtérbe. Ez egy régi épület volt, amit még azelőtt emeltek, hogy az istenek legyőzettek volna. Azon halott istenségek némelyikének festett képmása ott virított a plafonon, és hiába a repedések és a gyér fény, Iris mindig felpillantott rájuk. A felhők közt hosszú, aranyozott köpenyekbe öltözött istenek és istennők táncoltak, és hajukban ragyogó csillagokkal figyelték a földet. Iris néha úgy érezte, mintha azok a festett tekintetek őt figyelnék, és kirázta tőle a hideg. Levette tönkrement jobb cipőjét, és botladozó léptekkel a lifthez sietett, miközben elméjéből egyik pillanatról a másikra tovaröppentek az istenek,

ahogy órá gondolt. Az eső talán Romant is hátráltatta, és így még mindig volt esélye.

Egy egész percet várt. Az az átkozott lift biztos pont ma ragadt be; Iris úgy döntött, inkább a lépcsőn caplat fel az ötödik emeletre. Már reszketett és izzadt, mire végre belökte az *Oathi Közlöny* nehéz ajtaját, ahol sárgás lámpafény, az erős tea illata és az újság összeállításával járó, reggeli sürgés-forgás köszöntötte.

Négy percet késett.

A forgatag közepén állva Iris tekintete Roman asztala felé siklott.

Üres volt, aminek látványa örömmel töltötte el, de csak addig, amíg az elvégzendő feladatokkal teli tábla felé nem pillantott, és észre nem vette az előtte álló fiút, aki mintha csak arra várt volna, hogy Iris feltűnjön. Amint találkozott a tekintetük, Roman a táblához emelte kezét, és letépett onnan egy odatűzött cetlit. Az utolsó megbízatást.

Iris nem moccan, még akkor sem, amikor Roman Kitt megkerülte a munkaállomásokat, hogy köszöntse őt. Magas volt és karcsú, olyan éles arccsontokkal, amivel követ lehetett volna vágni, és úgy lebegtette meg a levegőben a cetlit, hogy Iris pont ne érhesse el. Azt a cetlit, amire a lány olyan rettenetesen vágyott.

– Már megint késtél, Winnow – köszöntötte Irist. – A héten másodjára.

– Nem is tudtam, hogy számolod, Kitt.

Kitt önelégült félmosolya elhalványodott kissé, ahogy tekintete a lány keze felé vándorolt, amiben ott pihent törrött cipője.

– Úgy nézem, ezúttal akadt egy kis gondod.

– Dehogyan – felelt a lány felemelt állal. – Ezt az egészet előre elterveztem, természetesen.

– Előre eltervezted, hogy eltörök a cipőd sarka?

– Azt, hogy te szerzed meg az utolsó megbízatást.

– Akkor hát megkönnyítetted a dolgomat? – A fiú felvonta egyik szemöldökét. – Ez meglepő. Úgy volt, hogy halálra menő párbajt fogunk vívni.

Iris horkantott egyet.

– Micsoda túlzó kijelentés, Kitt. Amire amúgy gyakran hajlamos vagy a cikkeidben. Erre majd oda kell figyelned, ha rovatvezető leszel.

Hazugság. Iris csak nagy ritkán olvasta, amit a fiú írt. De ő ezt nem tudhatta.

Roman összehúzta a szemét.

– Mi olyan *túlzó* abban, hogy katonáknak veszik nyoma a fronton?

Iris gyomra görcsbe rándult, de reakcióját egy erőltetett mosoly mögé rejtette.

– Ez lenne az utolsó megbízatás témája? Köszönöm, hogy szóltál. – Hátat fordított neki, és a munkaállomások közt szlalomozva megindult az asztala felé.

– Nem számít, hogy tudod – bizonygatta Kitt, ahogy követte Irist. – A megbízatás az *enyém*.

A lány elért az asztalához, és felkapcsolta a lámpát.

– Hát persze, Kitt.

A fiúnak nem állt szándékában távozni. Csak állt Iris asztala mellett, és nézte, ahogy a lány úgy teszi le hímzett vászontáskáját és tönkrement magas sarkúját, mintha az valami becsületrend volna. Levette ballonkabátját. Kitt ritkán nézte őt ilyen figyelmesen, emiatt Iris fellökte a fémedényt, amiben a ceruzáit tartotta.

– Szükséged van valamire? – kérdezte, ahogy gyorsan még azelőtt összekapkodta a ceruzákat, hogy azok legu-rultak volna az asztalról. Egy persze leesett, és közvetlenül Roman bőr brogue-cipője előtt ért földet. Kitt nem vesződött azzal, hogy felvegye a kedvéért, úgyhogy Iris egy szitkot lenyelve lehajolt érte, mire észrevette, milyen csillogóra is van fényezve a fiú cipője.

– Te is meg fogod írni a magad cikkét az eltűnt katonákról – jelentette ki Kitt. – Még úgy is, hogy nem rendelkezel minden információval a megbízatást illetően.

– És ez aggaszt téged, Kitt?

– Nem. Hát persze, hogy nem.

Iris felé pillantott, szemügyre véve az arcát. A cezurákkal teli tartót az asztala hátsó sarkába helyezte, jó messzire, hogy esélye se legyen ismét kiborulni.

– Mondta már neked valaki, hogy mindig hunyorítasz, amikor hazudsz?

A fiú homlokán elmélyültek a ráncok.

– Nem, de csakis azért, mert eddig még senki sem töltött annyi időt azzal, hogy engem bámuljon, mint te, Winnow.

Valaki eleresztett egy gunyoros kuncogást az egyik közeli asztalnál. Iris elpirulva leült a székébe. Igyekezett előállni valami szellemes válasszal, de semmi sem jutott eszébe, mivel Roman sajnálatos módon jóképű volt, és gyakran vonzotta a tekintetét.

Megtette az egyetlen dolgot, amit tehetett: hátradőlt a székében, és megvillantott egy ragyogó mosolyt Roman felé. Olyat, ami elért a szeméig, amitől annak sarkában apró ráncok jelentek meg. A fiú arcára rögvest sötét felleg borult, pont, ahogy arra Iris számított is. Roman gyűlölte, amikor a lány így mosolygott rá. Ez mindig visszavonulásra készítette őt.

– Sok sikert a megbízatásodhoz! – mondta Iris vidáman.

– Neked meg jó szórakozást a gyászjelentésekhez! – vágott vissza Kitt kurtán, ahogy végre elindult a saját munkaállomása felé, ami – sajnálatosan – mindössze két asztalnyira volt Irisétől.

Iris arcáról abban a pillanatban leolvadt a mosoly, hogy Roman hátat fordított neki. Még mindig elmélázva bámult a fiú irányába, amikor Sarah Prindle a látóterébe lépett.

– Teát? – kérdezte, a mellkasa elé emelve egy csészét.
– Úgy nézel ki, mint akire ráférne, Winnow.

Iris felsóhajtott.

– Igen, köszönöm, Prindle. – Elfogadta a felkínált italt, de aztán egy hangos koppanással letette a csészét az asztalára, közvetlenül a kupac kézzel írt gyászjelentés mellé, amik arra vártak, hogy Iris szortírozza, megszerkessze és begépelje őket. Ha elég korán jön, hogy elhappolja az utolsó megbízatást, akkor most Roman rostálgatná a papírra vetett szívfájdalmat.

Iris meredten nézte a kupacot, miközben felidézte a három hónappal azelőtti első munkanapját. Azt, hogy Roman Kitt volt az utolsó, aki megrázta a kezét és bemutatkozott neki, azt, ahogy megfeszült szájjal és hideg, szúrós tekintettel lépett oda hozzá. Mintha csak azt méregette volna, hogy a lány mégis mekkora fenyegetést jelent rá és a *Közlőny*nél betöltött pozíciójára.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy Iris rájöjjön, mit is gondol róla a fiú valójában. Ami azt illeti, a megismerkedésüket követően fél órával már tudta is, mivel meghalotta, ahogy Roman azt mondja az egyik szerkesztőnek:

– A lány nem ellenfél a számomra. Egy cseppet sem. Otthagya a Szeles Berek Iskolát az utolsó évében.

A szavai még mindig fájtak.

Iris nem számított rá, hogy valaha is barátok lesznek. Mégis hogyan lehettek volna, amikor mindketten ugyanazért a rovatvezetői állásért versengtek? De a fiú fellengzős modora csak növelte Iris abbéli vágyát, hogy legyőzze őt. Meg aztán riasztó volt, hogy Roman Kitt többet tudott róla, mint ő a fiúról.

Ami azt jelentette, hogy Irisnek fel kellett kutatnia a titkait.

A második munkanapján megkörnyékezte az újság legbarátságosabb dolgozóját: Sarah-t.

– Kitt mióta dolgozik itt? – kérdezte Iris.

– Lassan egy hónapja – felelte Sarah. – Úgyhogy ne aggódj amiatt, hogy rangidős lenne. Szerintem mindketőtöknek jó esélye van az előléptetésre.

– És mivel foglalkozik a családja?

– A nagypapa építette ki a vasúthálózatot.

– Akkor gazdagok.

– Rettenetesen.

– Hova járt iskolába?

– Azt hiszem, a Devan Csarnokba, de mérget azért ne vegyél rá.

Egy nagy tekintélyű intézménybe, ahová a gazdag oathi szülők nagyja küldte az elkényeztetett kölykeit. Ami szöges ellentétben állt Iris szerény Szeles Berkével. Ezt az információt hallva majdnem felszisszent, de tovább folytatta a nyomozást.

– Udvarol valakinek?

– Tudtommal nem – felelte Sarah egy vállrándítás kíséretében. – De nem sokat oszt meg velünk a magánéletével kapcsolatban. Ami azt illeti, alig tudok róla valamit azon túl, hogy nem szereti, ha bárki is hozzányúl az asztalán lévő dolgokhoz.

Részben megalégedve az újonnan megszerzett tudásával, Iris úgy döntött, az lesz a legjobb, ha egyszerűen csak semmibe veszi a konkurenciát. Az esetek többségében úgy tudott tenni, mintha Kitt nem is létezne. Azonban hamarosan rá kellett döbbsennie, hogy ez egyre nehezebb lesz majd, ahogy folyton versenyezniük kellett egymással a hirdetőtáblánál a heti megbízásokért.

Az elsőt diadalmasan Iris kaparintotta meg.

A másodikat Roman szerezte meg, de csakis azért, mert Iris hagyta neki.

Ez lehetőséget adott neki arra, hogy elolvassa a fiú egyik megjelent cikkét. Iris az asztalánál görnyedezve olvasta, mit is írt Roman egy nyugdíjba vonult baseballjátékosról – amely sport sosem izgatta Irist, ám akkor hirtelen azon kapta magát, hogy teljesen elbűvöli őt, hála Roman

szenvedélyes és szellemes írásának. A fiú szavai magukkal ragadták őt, szinte érezte a baseball-labda öltéseit a tenyerében, a nyári este melegét, a stadionban összegyűlt tömeg izgalmát...

– Találtál valami kedvedre valót?

Roman beképzelt hangja megtörte a varázst. Iris riadtan megrezzent, és összegyűrtte a kezében tartott újságot. A fiú azonban *pontosan* tudta, mit is olvasott az imént, és önelégült is volt miatta.

– Egy cseppet sem – felelte a lány. És mivel kétségbeesetten vágyott valamire, ami eltereli a figyelmét megáláztatásáról, tekintete a fiú nevére siklott, ami ott virított apró, fekete betűkkel cikkének címe alatt.

ROMAN C. KITT

– Mit jelent a C? – kérdezte, ahogy felpillantott Kittre.

Erre az mindössze csak az ajkához emelte teáscsészéjét, és kortyolt belőle egyet, megtagadva a választ. Azonban továbbra is egyenesen Iris szemébe nézett a porcelán-csésze sérült pereme felett.

– Roman *Csintalan* Kitt? – találgatott Iris. – Vagy talán Roman *Civilizálatlan* Kitt?

Kitt jókedve elillant. Nem tetszett neki, hogy gúnyt űznek belőle, mire Iris vigyora kiszélesedett, ahogy hátradőlt a székében.

– Vagy talán Roman *Civakodó* Kitt?

A fiú egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és otthagya őt, azonban Iris látta, hogy az állkapcsa megfeszült.

Amint elment, a lány békében végigolvasta a cikkét. Belefájdult a szíve – Kitt írása kimagasló volt –, és aznap este a fiúval álmodott. Másnap reggel aztán az volt az első dolga, hogy darabjaira tépte az újságot, és esküt tett magának, hogy a jövőben a fiú egyetlen írását sem fogja elolvasni. Mert ha elolvassa, akkor biztos, hogy Kitt elhappolja előle az állást.

Azonban most, ahogy a teája lassan kihűlt, átgondolta ezt. Ha Kitt ír egy cikket az eltűnt katonákról, akkor *lehet*, hogy azt el fogja olvasni.

Iris lekapott egy üres lapot az asztalán álló kupac tetejéről, és az írógépebe fűzte. Az ujjai azonban a billentyűk felett időztek, miközben hallgatta, ahogy Roman bepakolja a táskáját. Hallgatta, ahogy a fiú elhagyja az irodát, minden bizonnyal azért, hogy anyagot gyűjtsön a cikkéhez, majd lépteinek neszt elnyomta a billentyűk kattogása, a beszélgetés moraja és a kavargó cigarettafüst.

Iris összeszorította a fogát, és nekiállt begépelni az első gyászjelentést.

* * *

Iris már majdnem végzett az aznapi munkával, és majd' összeroppant a gyászjelentések súlya alatt. Mindig eltűnődött azon, vajon mi vezethetett a halálozásokhoz, és bár azt az információt sosem foglalták bele a gyászhirdetésbe, Iris hitt benne, többen olvasnák azokat, ha így lenne.

Egyik beszakadt körömágyát rágcsálta, amin érezte az írógép billentyűinek fémes ízét. Ha nem volt éppen megbízatása, akkor könyékig merült vagy az apróhirdetésekbe, vagy a gyászjelentésekbe. A *Közlöny*nél eltöltött három hónapja alatt már többször is volt dolga mindhárommal, amik cserébe mind más szavakat és érzelmeket csalogattak ki belőle.

– Az irodámba, Winnow! – szólt egy ismerős hang. Zeb Autry, a főnöke elsétált az asztala előtt, és megkocogtatta munkaállomásának szélét aranygyűrűkkel díszített ujjával. – *Most*.

Iris otthagya a gyászjelentést, és követte Autryt egy üvegfalú helyiségbe, ahol mindig fullasztó szag terjengett, az olajozott bőr, a dohány és az erős, csípős arcszesz keveréke. Amikor Autry leült az asztalához, Iris, ellenállva a kísértésnek, hogy megropogtassa az ujjait, helyet foglalt a vele szemben lévő fotelben.

Zeb egy hosszú, kemény percig csak meredten nézte őt. Középkorú férfi volt, gyérülő, szőke hajjal, fakókék szemmel, és egy vágattal az állán. Iris néha meg volt róla győződve, hogy főnöke képes olvasni mások gondolataiban, és ettől feszengeni kezdett.

– Késtél ma reggel – jelentette ki a férfi.

– Igen, uram. Elnézését kérem. Elaludtam, és lekés-tem a villamost.

Ahogy a homlokán elmélyültek a ráncok... Iris eltűnődött rajta, hogy talán a hazugságokat is képes kiszimatolni.

– Kitt kapta meg az utolsó megbízatást, de csakis azért, mert késtél, Winnow. Pontban reggel nyolckor tettem ki a táblára, mint a többit – közölte vele nyomatékosan Zeb. – Csak ezen a héten kétszer késtél a munkából. Kitt még egyszer sem volt ilyen hanyag.

– Értettem, Mr. Autry. De többé nem fog előfordulni.

A főnöke egy pillanatig egyetlen szót sem szólt.

– Az elmúlt pár hónap alatt Kittnek tizenegy cikkét publikáltam. A tieid közül pedig tízet, Winnow.

Iris kihúzta magát. Tényleg a számok fognak mindent eldönteni? Az, hogy Roman egy kicsivel többet írt nála?

– Tudtad, hogy eredetileg úgy volt, egyszerűen csak *odaadom* majd Kittnek az állást, miután kicsit belejött itt a dolgokba? – folytatta Zeb. – Mármint egészen addig, amíg az esszéed meg nem nyerte a Közlöny Télen Pályázatot. A több száz esszé közül, amiket átlapoztam, a tieden megakadt a szemem. És azt gondoltam, itt egy lány tele nyers tehetséggel, és hogy micsoda szégyen lenne, ha hagyom őt kicsusszanni az ujjaim közül.

Iris tudta, hogy mi következett ezután. Akkoriban éppen az étkezdében dolgozott, edényeket mosott elhallgatott, törött álmokkal. Soha még csak eszébe sem jutott, hogy bármi is lesz abból az esszéből, amit beküldött a Közlöny éves pályázatára, egészen addig, amíg hazatérve meg nem látta a Zebtől kapott levelet, amin ott virított a neve.

Egy ajánlat állt benne, hogy dolgozzon az újságnál, egy fájdalmasan csábító ígéret kíséretében, hogy rovatvezető is lehet belőle, ha a továbbiakban is bizonyítja kimagasló tehetségét.

Az a levél teljesen megváltoztatta Iris életét.

Zeb cigarettára gyújtott.

– Észrevettem, hogy az írásod mostanában nem olyan borotvaéles. Ami azt illeti, szinte már hanyag. Van valami baj otthon, Winnow?

– Nem, uram – felelte Iris túl gyorsan.

Autry figyelmesen nézte őt, az egyik szeme kisebb volt, mint a másik.

– Mennyi idős is vagy?

– Tizennyolc.

– Most télen maradtál ki az iskolából, igaz?

Iris utált a Forestnek tett, megszegett ígéretére gondolni. Azonban bólintott, mivel érezte, hogy Zeb kutakodik. Többet akart megtudni a magánéletéről, amitől a lány ideges lett.

– Vannak testvéreid?

– Egy bátyám, uram.

– És ő most hol van? Mi a szakmája? – folytatta Zeb.

Iris lesütötte szemét, és a fekete-fehér kockás padlót kezdte szemlélni.

– Korábban egy órásmeister tanonca volt. Most azonban kinn van a fronton. Harcol.

– Enva nevében, gondolom?

Iris ismét bólintott.

– Ezért hagytad ott a Szeles Berket? – kérdezte Zeb. – Mert a bátyád elment?

Iris nem felelt.

– Milyen kár! – Zeb felsóhajtott, eleresztett egy kis füstfelleget, és bár Iris tudta, hogy főnöke miként vélekedik a háborúról, a hozzáállása mindig bosszantotta őt.

– Mi a helyzet a szüleiddel?

– Az édesanyámmal élek – felelte a lány kurtán.

Zeb előhúzott egy kis flaskát a zakója alól, és öntött pár csepp italt a teájába.

– Fontolgom, hogy adok neked egy új megbízatást, bár általában nem így rendezem errefelé a dolgokat. Mindenekelőtt viszont háromra az asztalomon akarom látni azokat a gyászjelentéseket.

A lány egyetlen további szó nélkül távozott.

* * *

Iris egy órával a határidő előtt főnöke asztalára helyezte a befejezett gyászjelentéseket, azonban haza még nem ment. Helyette a munkaaállomásán maradt, és nekiállt azon elmélkedni, miféle esszét írhatna, hátha Zeb valóban ad neki egy esélyt, hogy szembeszálljon Romannel.

Azonban a szavak mintha jéggé dermedtek volna a szívében. Éppen úgy döntött, odamegy a tálalóhoz, hogy töltsön magának egy csésze friss teát, amikor meglátta, hogy Roman Csapnivaló Kitt belép az irodába.

A fiú, Iris hatalmas megkönnyebbülésére, egész nap odavolt, most azonban olyan idegesítően ruganyosak voltak a léptei, mintha csak úgy nyüzsögtek volna benne a lapra kívánckozó szavak. Arca kipirult a csípős, kora tavaszi levegőtől, a kabátján pedig esőcseppek csillogtak, ahogy leült az asztalához és jegyzetömbje után kutatva az oldaltáskájába túrt.

Iris csak nézte, ahogy befűz egy üres lapot az írógépbe, majd hevesen gépelni kezd. Úgy beleveszett szavainak árájába, hogy a világ megszűnt számára létezni, úgyhogy Iris most nem kerülőúton ment vissza az asztalához, mint ahogy tette azt gyakran, hogy ne kelljen közvetlenül előtte elhaladnia. Roman észre sem vette, hogy a lány elsétál mellette, amit követően Iris túlcukrozott teáját kortyolgatva bámulta a saját üres lapját.

Hamarosan mindenki szedelőzködni kezdett, és elindult hazafelé, leszámítva őt és Romant. Az asztali lámpákat egyesével lekapcsolták, ám Iris még így is maradt,

lassan és nehézkesen gépelt, mintha minden egyes szót a csontvelejéből kellett volna előrántania, miközben két munkaállomással arrébb Roman lelkesen verte a billentyűket.

A lány gondolatai az istenek háborúja felé kalandoztak.

Elkerülhetetlen volt – a háború mintha *egyfolytában* ott pezsgett volna elméjének határmezsgyéjén, még akkor is, ha az a valóságban Oathtól hatszáz kilométerre nyugatra tombolt.

Hogyan fog véget érni? – tűnődött Iris. Az egyik, vagy mindkét isten pusztulásával?

A végre gyakran a kezdetben lehet rálelni, úgyhogy Iris nekiállt legépelni azt, amit tudott. Hírmorzsákat, amik átszelték a vidéket, hetekkel az események után érve el Oathba.

Minden egy arannyal körbevett, álmos kisvárosban kezdődött. Hét hónappal ezelőtt a földek készen álltak az aratásra, majdnem elnyelve egy Sparrow nevű helyet, ahol minden emberre négy bárány jut, és ahol évente csak kétszer esik, hála egy dühös – és immár legyőzetett – isten által, évszázadokkal korábban szórt, régi bűbájnak.

A Nyugati Kerület ezen idilli városában temették sírjába a legyőzött Alanti istent, Dacré. És az isten itt is aludt kétszázharmincnégy éven keresztül, míg nem egy nap, az aratás idején, váratlanul felébredt, és kikelt sírjából, áttörve a földön, dühtől lángolva.

Összetalálkozott egy földművessel a mezőn, és első szavai hideg, megkínzott suttogásként hagyták el ajkát:

– Hol van Enva?

Enva, az Égi istennő és Dacre esküdt ellensége. Enva, aki kétszáz évvel korábban szintén legyőzetett, amikor az öt megmaradt isten a halandó hatalom fogságába esett.

A földműves rettegett, összehúzta magát Dacre árnyékában.

– A Keleti Kerületben temették el – felelte végül.

– Egy, az önéhez hasonlatos sírban.

– Nem – felelte Dacre. – Ébren van. És ha nem hajlandó köszönteni engem... ha úgy dönt, hogy gyáván megfutamodik, hát majd magamhoz vonzom őt.

– Hogyan, uram? – kérdezte a földműves.

Dacre rideg, rezzenéstelen tekintettel nézett le a férfira. Mégis hogyan vonzza az egyik isten magához a másikat? Nekiállt

– Ez micsoda?

Iris összerezzent Zeb hangjára, majd megfordulva látta, hogy a férfi ott áll a közelében, és a szemöldökét morcosan összehúзва éppen próbálja elolvasni, mit is gépel.

– Csak egy ötlet – felelte kissé védekezőn.

– Ugye nem arról szól, hogyan is kezdődött az istenek háborúja? Az már régi história, Winnow, és az emberek itt Oathban nagyon unják, hogy erről kelljen olvasniuk. Hacsak nincs valami új mondandód Enváról.

Iris felidézte, miféle szalagcímeket közölt Zeb a háborúval kapcsolatban. Azok olyasmikről ordítottak, mint például ENVA ZENÉJÉNEK VESZÉLYEI: AZ ÉGI ISTENNŐ VISSZATÉRT, ÉS DALÁVAL HÁBORÚBA SZÓLÍTTA FIAINKAT ÉS LÁNYAINKAT, vagy ÁLLJ ELLEN A HÁBORÚBA SZÓLÍTÓ SZIRÉNDALNAK: ENVA JELENTI SZÁMUNKRA A LEGNAGYOBB FENYEGETÉST. OATH MINDEN HÚROS HANGSZERT BETILT.

Zeb minden egyes cikke Envát okolta a háborúért, miközben olyan alig akadt, amelyik egyáltalán megemlítette volna Dacre szerepét a dolgokban. Iris néha eltűnődött azon, ez azért volt-e így, mert Zeb tartott az istennőtől és attól, hogy Enva milyen könnyedén szerzett katonákat, vagy mert azt az utasítást kapta, hogy csakis bizonyos dolgokat közöljön – hogy vajon Oath kancellárja szabta-e

meg, mi jelenhet meg az újságban, csendben terjesztve a propagandát.

– Igen, tudom, uram, de azt gondoltam...

– Mit gondoltál, Winnow?

Iris habozott.

– A kancellár korlátozza önt?

– Korlátoz? – Zeb úgy kacagott, mintha Iris zöldségeket beszélt volna. – Mégis miben?

– Abban, hogy mit közölhet és mit nem a lapban?

Zeb vörös arcára bosszús kifejezés ült ki. A szeme megvillant – Iris képtelen lett volna megmondani, hogy a félelemtől vagy a haragtól –, de mondani végül csak ennyit mondott:

– Ne vesztegesd a papíromat és a tintaszalagomat egy olyan háborúra, ami sosem fog elérni minket itt Oathban! Az egy nyugati probléma, mi meg jobban tesszük, ha úgy éljük az életünket, ahogy eddig is tettük. Találj valami jó témát, amiről írhatsz, és *talán* fontolóra veszem, hogy a jövő héten megjelentessem a rovatban. – Azzal behajlított ujjával párszor ráütött a fára, majd útközben magához véve a kabátját és a kalapját, távozott.

Iris felsóhajtott. Hallotta, ahogy Roman egyenletesen gépel, aminek a zaja olyan volt, mint egy szívverés a tágas helyiségben. Ujjbegyei a billentyűket verték, a billentyűk pedig a papírt. Ezzel noszogatva a lányt, hogy végezzen jobb munkát, mint Roman. Hogy még azelőtt szerezze meg az állást, hogy a fiú tenné.

Mivel az elméje olyan volt, mint a kása, Iris kirántotta a lapot az írógépből, kettéhajtotta, betette apró, hímzett vászontáskájába, majd megkötötte annak zsinórját, és magához vette törött cipőjét. Lepakcsolta a lámpáját, és megmerevedett nyakát masszírozgatva felállt. Az ablakokon túl sötétség honolt – az éjszaka a városra borította leplét, a kinti lámpák fényei hullócsillagok módjára mosódtak el.

Amikor ezúttal elsétált Roman asztala mellett, a fiú észrevette őt.

Még mindig a ballonkabátját viselte, és fekete hajának egy tincse összehúzott szemöldökére hullott. Ujjai lelassultak a billentyűk felett, de egy szót sem szólt.

Iris eltűnődött rajta, hogy a fiú akar-e mondani neki valamit, és ha igen, vajon mi lenne az most, amikor csak ketten vannak az irodában és senki sem figyeli őket. Eszébe jutott egy régi szólás, amit Forest emlegetett mindig: *Tégy baráttá egy ellenfelet, és eggyel kevesebb ellenséged lesz.*

Micsoda bosszantó egy feladat. Iris mégis megtorpant, majd visszasetált Roman munkaállomásához.

– Nincs kedved enni egy szendvicset? – kérdezte, alig felfogva, hogy a szavak kicsusszannak az ajkán. Mindössze annyit tudott, hogy egész nap nem evett semmit, és hogy az ételre éppen annyira éhezett, mint egy pezsdító beszélgetésre. Akkor is, ha arra *vele* kerül sor. – Van innen két tömbnyire egy fűszeres, ami még ilyenkor is nyitva van. Náluk lehet kapni a legjobb savanyú uborkát.

Roman anélkül gépelt tovább, hogy akár csak kiesett volna az ütemből.

– Nem megy. Sajnálom.

Iris bólintott, majd elsietett. Már maga a *gondolat* is neveltséges volt, hogy Romannek lenne kedve vele vacsorázni.

Csillogó szemmel távozott, menet közben kihajítva törött cipőjét a szemetesbe.

Forestnek szánt szavak

Még jó is volt, hogy Roman visszautasította a szendvicset.

Iris megállt a sarki kisboltban, érezve, milyen könnyű is a táskája. Egészen addig észre sem vette, hogy éppen Oath egyik elvarázsolt épületébe lépett be, amíg a polcokon lévő étel meg nem moccant. Csakis azok a dolgok csusszantak ki a polc szélére a figyelméért versenyezve, amiket megengedhetett magának.

Iris égő arccal állt a sorok közt. Látva, hogy mennyi mindent *nem* engedhet meg magának, összeszorította a fogát, majd fürgén megragadott egy vekni kenyeret és egy fél csomag főtt tojást, remélve, hogy az üzlet így békén hagyja őt, és felhagy azzal, hogy az erszényében lévő érméket méricskélje.

Ezért tartott a városban lévő, elvarázsolt épületektől. Esetenként kellemes képességekkel rendelkezettek, máskor viszont kotnyelesek és kiszámíthatatlanok is tudtak lenni. Iris általában került az ismeretleneket, akkor is, ha azokból csak elvétve akadt egy-kettő.

Iris a kasszához sietett fizetni, és hirtelen észrevette az üres polcsorokat, amiken mindössze pár konzerv maradt – kukorica és bab és savanyított hagyma.

– Jól látom, a boltja mostanában rákapott, hogy lelkesen árulja a konzervzöldségeket? – kérdezte szárazon, ahogy kifizette a boltost.

– Nem egészen. Nyugatra szállítják az árut, a frontra – felelte a férfi. – A lányom Enva nevében harcol, és biztosra akarok menni, hogy az egységének van elég élelme. Nehéz munka etetni egy sereget.

Iris pislogott – meglepte a boltos válasza.

– A kancellár utasította rá, hogy küldjön ellátmányt?

A férfi horkantott egyet.

– Dehogy! Verlice kancellár egészen addig nem fog háborút hirdetni Dacre ellen, amíg az isten a kapunkon nem kopogtat, bár igyekszik úgy *tenni*, mintha támogatnánk a nyugaton harcoló fivéreinket és nővéreinket. – A boltos egy barna zacskóba tette a veknit és a tojásokat, majd a lány felé tolta a pulton.

Iris bátornak tartotta a férfit azért, hogy ilyeneket mond. Először is, mert kijelentette, hogy a kancellárjuk itt keleten vagy gyáva, vagy Dacrével szimpatizál. Másodszor pedig azért, mert elmondta neki, hogy a lánya melyik istenért harcol. Forest okán maga is megtanulta, ez utóbbi milyen veszélyes tud lenni. Sokan voltak Oathban, akik támogatták Envát és azt, ahogy sereget gyűjt magának, és bátornak tartották a katonáit, de azokból is akadt bőven, akik más véleményt képviseltek. Ezek az illetők azonban általában meg voltak győződve róla, hogy a háború rájuk sosem lehet hatással. Vagy pedig azok közé tartoztak, akik Dacrét imádták és támogatták.

– Remélem, hogy a lányának nem esik baja a fronton – mondta Iris a boltosnak. Örült neki, hogy maga mögött hagyhatja a kotnyeles boltot, de az utcán rögtön meg is csúszott egy nedves újságon.

– Nem kínoztál ma már eleget? – morogta, ahogy lehajolt, hogy felvegye, feltételezve, hogy a *Közlöny* egyik példánya lehet.

De nem az volt.

Iris szeme elkerekedett, ahogy felismerte a *Tintafoltos Hírvivő* – a *Közlöny* riválisának – tintatartót és pennát ábrázoló emblémáját. Őt különböző napilap került kiadásra szétszórva Oathban, de a *Közlöny* és a *Hírvivő* volt a két legrégebbi és legolvasottabb. Ha pedig Zeb rajtakapná a konkurencia kiadványával a kezében, akkor biztos, hogy Romannek adná az előléptetést.

Iris kíváncsian szemügyre vette a címlapot.

SZÖRNYEKET LÁTTAK HARMINC KILOMÉTERRE A FRONTTÓL, jelentette be a szalagcím elmosódott betűkkel. Alatta egy hatalmas, membrános szárnyakkal, két, kampós karmokban végződő, csontos lábbal és számtalan hegyes, túszerű foggal bíró lény rajzolt képe állt. Irist kirázta a hideg, ahogy próbálta elolvasni a cikket, csakhogy a szöveg kivehetetlen tintafolyammá olvadt össze.

A lány még egy pillanatig meredten nézte a lapot, miközben mozdulatlanra dermedve állt az utcasarkon. Az álláról esővíz csöpögött, könnyek módjára hullva a szörnyűséges illusztrációra.

Az efféle lények többé már nem léteztek. Azóta nem, hogy az istenek évszázadokkal ezelőtt legyőzettek. De, természetesen, ha Dacre és Enva visszatért, akkor azt az ősi teremtmények is megtehették. Olyan teremtmények, amelyek hosszú ideje már csak a mítoszokban léteztek.

Iris megindult, hogy a szemetesbe hajítsa az oszladozófélben lévő újságot, ám egyszer csak jéghideg gondolat hasított belé.

Lehet, hogy ezért veszik nyoma annyi katonának a fronton? Mert Dacre szörnyetegekkel harcol?

Irisnek tudnia kellett. Végül aztán óvatosan félbehajította a *Tintafoltos Hírvivőt* és a kabátjának belső zsebébe csúsztatta.

Tovább tartott, mint amennyit szívesen időzött volna az esőben, főleg rendes cipő nélkül, de Oath nem volt könnyen járható gyalogosan. A város ősrög volt, évszázadokkal korábban épült egy legyőzött isten sírjára. Az utcai kigyóként kanyarogtak – némelyik keskeny, döngölt földút volt, míg mások széles és kövezett utcák, némelyiket pedig a csörgedező mágia kísértette. Azonban az elmúlt pár évtizedben számos építkezés indult, és Irist néha megdöbbenette, amikor téglépületeket és csillogó ablakokat látott egy elfeledett korszak gyékénytetői és omladozó mellvédjei és vártornyai mellett. Vagy amikor nézte, hogy navigálnak a villamosok az ősi, kanyargós utcákon. Mintha csak a jelen igyekezett volna elfedni a múltat.

Egy órával később, perzselő tüdővel és az esőtől bőrig ázva, végre elért a lakásába.

Az édesanyjával élt a második emeleten, és most megállt az ajtóban, mivel nem volt biztos benne, mi is fogadja majd odabenn.

Minden pont úgy volt, ahogy arra számított.

Aster a kanapén hevert kedvenc, lila kabátjába burkolózva, ujjai közt egy izzó végű cigaretta. A nappaliban mindenfelé üres üvegek heverték. Áram nem volt, mint ahogy már hetek óta. A tálalón égett pár gyertya, amiket már olyan régen meggyújtottak, hogy mostanra az olvadt viasz utat metszett magának, és pocsolyába gyűlt a fán.

Iris csak állt a küszöbön, és addig nézte meredten az anyját, amíg a kettejük körüli világ homályosodni nem kezdett.

– Kisvirág! – szólt Aster az italtól dallamos hangon, ahogy végre észrevette őt. – Végre hazatértél hozzám.

Iris mélyen magába szívta a levegőt. Szavak viharát akarta az anyjára eresztetni. Keserű szavakét, ám ekkor észrevette a csendet. Az üvöltő, borzalmas csendet, és azt, hogy tekereg benne a füst, és képtelen volt megálljt parancsolni magának. A tálalószekrényre pillantott, oda, ahol a gyertyák pislákolnak, és rádöbben, mi hiányzik.

– Hol a rádió, anya?

Az édesanyja felvonta egyik szemöldökét.

– A rádió? Ó, azt eladtam, édesem.

Iris úgy érezte, mintha szíve egyenesen sajgó lábához zuhant volna.

– Miért? Az a *nagyi* rádiója volt.

– Már alig fogott adást, szívem. Ideje volt túladni rajta.

Nem – gondolta Iris, ahogy visszapislogta könnyeit. *Csak kellett a pénz, hogy még több italt vegyél.*

Becsapta a bejárati ajtót, és az üvegeket kerülgetve átvágott a nappalin, be egyenesen az apró, ütött-kopott konyhába. Itt nem égett gyertya, de Iris úgy ismerte a helyet, mint a tenyerét. Letette a megnyomódott veknit és a fél doboz tojást a pultra, majd magához vett egy papírszákot, és visszatért a nappaliba. Összeszedte az üvegeket – *olyan sok üveg volt* –, mire eszébe jutott az aznap reggel, és az, hogy miért is késett el. Azért, mert az anyja a padlón hevert egy hányástócsa mellett, üvegdarabok kaleidoszkópja közepette, és ez megrémítette őt.

– Hagyd csak! – mondta Aster legyintve egyet. Cigarettejából hamu hullott alá. – Majd később feltakarítom.

– Nem, anya. Holnap időben be kell érnem a munkába.

– Azt mondtam, *hagyjad!*

Iris elejtette a szákot. Az üveg megcsörrent benne, de a lány túl kimerült volt ahhoz, hogy küzdjön. Megtette, amit az anyja akart.

Behúzódott sötét szobájába, ahol a gyufákat kezéből majdnem kiejtve meggyújtotta az éjjeliszekrényén lévő gyertyákat. Azonban éhes volt, úgyhogy végül visszatért a konyhába, hogy csináljon magának egy narancsdzsemes szendvicset, miközben az anyja végig ott feküdt a kanapén, egy üvegből ivott és dohányzott és a kedvenc dalait dúdolta, amiket többé nem hallgathatott, mert a rádió *odalett*.

Ismét a szobájában, Iris kinyitott az ablakot, és hallgatta az esőt. A levegő hideg és ropogós volt. Még ott rej-

tőzött benne egy csepp a télből, Iris azonban örömmel fogadta a csípését, és azt, ahogy karja libabőrös lett tőle. Emlékeztette őt arra, hogy él.

Megette a szendvicsét és a tojásait, majd nedves ruháit egy hálóingre cserélte. Az esővíztől csöpögő *Tintafoltos Hírvivőt* óvatosan a padlóra fektette száradni – miután a zsebében hordozta, mostanra a szörnyeteget ábrázoló rajz is elmosódott. Egészen addig bámulta a képet, amíg egy éles rántást nem érzett a mellkasában, mire az ágya alá nyúlt, ahol a nagyanyja írógépét rejtette.

Kihúzta a gyertyafénybe – a rádió váratlan távozását követően megkönnyebbült, hogy a helyén találta.

Leült a földre, és kinyitotta a hímzett vászontáskáját, amiben ott pihent esszéjének kezdete, immáron gyűrötten és nedvesen az esőtől. *Találj valami jó témát, amiről írhatasz, és talán fontolóra veszem, hogy a jövő héten megjelentessem a rovatban* – mondta neki korábban Zeb. Iris sóhajtva befűzött egy friss lapot a nagy írógépébe, majd ujjait a billentyűk fölé helyezte. Ám ekkor ismét a tintafoltos szörnyetegre pillantott, és azon kapta magát, hogy az esszéjéről megfedkezve valami egészen másról ír.

Már napok óta nem írt Forestnek. Most azonban a bátyjának szánta sorait. A szavak csak úgy ömlöttek belőle. Nem vesződött a dátummal, sem azzal, hogy *Kedves Forest*, mint ahogy tette azt az összes többi levél esetében, amit neki gépelt. Nem akarta leírni a nevét, nem akarta látni a lapon. Ezen az estén megkínzott szívvel rögtön a dolgok közepébe vágott:

Minden reggel, amikor átvágok anya zöld üvegeinek tengerén, rád gondolok. Minden reggel, amikor belebújok a ballonkabátba, amit itt hagytál nekem, eltűnődöm rajta, neked vajon eszedbe jutottam-e akár csak egy pillanatra is. Hogy belegendoltál-e, mit fog tenni velem a távozásod. Hogy anyával mit fog tenni.

Eltűnődöm rajta, hogy az Enva nevében való harc olyan-e, mint amire számítottál. Eztűnődöm, vajon beléd mart-e egy golyó vagy egy bajonett. Vajon megsebesített-e egy szörnyeteg. Azon tűnődöm, nem fekszel-e a véráztatta föld alatt egy jelöletlen sírban, ami mellett sosem térdelhetek majd, nem számít, milyen kétségbeesetten is vágyik rá a lelkem, hogy rád találjon.

Gyűlölöm, hogy így magamra hagytál.

Gyűlöllek, és mégis egyre jobban szeretlek, mert bátor vagy. Olyan fény tölt el, amit nem hiszem, hogy valaha is képes leszek megtalálni vagy megérteni. Azt, hogy olyan lázasan szólít téged harcra valami, hogy még a halál sem tarthat vissza.

Néha rendes lélegzetet sem tudok venni. Az aggodalmaim és a félelmeim közepette... a tudóm öszszeszűkül, mert nem tudom, merre vagy. Öt hónap telt el, amióta búcsúzól megöleltelek az állomáson. Öt hónap, és kénytelen vagyok azt feltételezni, hogy nyomod veszett a fronton, vagy egyszerűen túl sok a dolgod ahhoz, hogy írj nekem. Mert nem hiszem, hogy képes lennék felkelni reggel – nem hiszem, hogy képes lennék kikelni az ágyból –, ha elérne hozzám annak a híre, hogy meghaltál.

Azt kívánom, bárcsak gyáva lennél értem és anyáért. Azt kívánom, bárcsak letennéd a fegyvered és megszegnéd a hűségesküdet, amit az istennőnek tettél, aki a magáévá fogadott. Azt kívánom, bárcsak megállítanád az időt és visszatérnél hozzánk.

Iris kirántotta a lapot az írógépből, kétszer összehajtott, majd felállt, és odalépett a szekrényéhez.

Réges-régen a nagyfi gyakran rejtett el neki szánt üzeneteket a szobájában – néha az ajtó alatt csúsztatta be azokat, másszor a párna alá vagy egy szoknya zsebébe dugta, hogy Iris majd később, az iskolában akadjon rá. Apró, bá-

torító szavakat írt, vagy egy vers egy-egy sorát, aminek felfedezése mindig örömmel töltötte el Irist. Ez a kettejük kis hagyománya volt, Iris pedig a nagyanyjának üzeneteket küldve tanult meg írni és olvasni.

Így hát természetesnek tűnt becsúsztatni a Forestnek szánt leveleket a szekrény ajtaja alá. A bátyjának nem volt saját szobája a lakásukban – a kanapén aludt, hogy a két rendes hálószoba Asteré és Irisé lehessen. Azonban ő és Iris már évek óta osztozott ezen a szekrényen.

A szekrény maga egy kis alköv volt a kőfalban, ívelt tetejű ajtóval, ami eltüntethetetlen karcot hagyott a padlón. Forest ruhái a jobb oldalon lógtak, míg Iriséi a balon. A fiúnak nem volt sok holmija – egy pár ing, nadrág, bőr nadrágtartó és pár kopott cipő. Irisnek sem akadt sok hordanivalója. A legtöbbet hozták ki abból, amilyük volt, befoltozták a lyukakat és megvarrták a feslett szegélyeket, és mindent addig hordtak, amíg az anyag végleg meg nem adta magát.

Bár Forest azzal viccelődött, hogy amíg ő odavan, Irisé lehet az egész szekrény, a lány a helyükön hagyta a ruháit. Az első két hónapban, amit Forest a háborúban töltött, Iris türelmes volt, és várta, hogy a bátyja ígéretéhez híven írjon neki. De aztán az anyja inni kezdett, méghozzá olyan sokat, hogy kirúgták a Mulatozó Étkezdéből. Nem tudták fizetni a számlákat, a konyhaszekrényben pedig nem maradt több étel. Irisnek nem maradt más választása, mint hogy otthagyja az iskolát, és munka után nézzen, miközben továbbra is azt várta, hogy Forest írjon neki.

De sosem tette.

Iris pedig nem bírta tovább a szótlanságot. Nem volt címe, fogalma sem volt, hol állomásozhat a bátyja. Nem volt semmije, csak a szeretett hagyománya, úgyhogy azt tette, amit a nagyanyja is tett volna: a szekrénynek adta az összehajtogatott lapot.

Döbbenetére a levélnek másnapra nyoma veszett, mintha csak felfalták volna az árnyak.

Iris zaklatottságában legépelte egy újabb üzenetet Forestnek, és a szekrényajtó alá csúsztatta a papírt. Annak is nyoma vészett, mire a lány hitetlenkedve nekiállt tanulmányozni az apró szekrényt. Felfigyelt a falban lévő, régi kövekre, mintha valaki évszázadokkal korábban le akart volna zárni egy ősi átjárót. Felmerült benne, hogy talán a legyőzött isten – akit mélyen eme város alatt helyeztek nyugovóra – csontjaiban élő varázslat felelt a fájdalmára. Hogy a varázslat talán magához ragadta a levelét, és a nyugati szél szárnyán elszállította oda, ahol a bátyja harcolt éppen a háborúban, bárhol is legyen az.

Mennyire gyűlölte az elvarázsolt épületeket egészen addig a pillanatig!

Most letérdelt, és a szekrényajtó alá csúsztatta levelét.

Megkönnyebbülés volt szabadjára engedni a szavakat. A mellkasára nehezedő nyomás enyhült.

Iris visszatért az írógépéhez. Ahogy felemelte, ujjai egy, a váz aljához csavározott fémlap hideg széléhez értek. A lemez nagyjából olyan hosszú volt, mint a kisujja, és könnyű volt elsiklani felette, Iris azonban élénken emlékezett a napra, amikor felfedezte. Az első alkalomra, amikor elolvasta az ezüstbe gravírozott szöveget. A HARMADIK ALOUETTE / KÉSZÜLT D.E.W. SZÁMÁRA.

Daisy Elizabeth Winnow.

A nagyanyja neve.

Iris gyakran tanulmányozgatta ezeket a szavakat, azon tűnődve, vajon mit is jelenthetnek. Ki készítette ezt az írógépet a nagyjija számára? Azt kívánta, bárcsak még a nagyanyja halála előtt felfedezte volna a plakettet. Irisnek immár nem maradt más választása, mint hogy megbát-kozik a rejtéllyel.

Visszatette az írógépet a rejtekhelyére, majd bemászott az ágyába. A takarót az álláig húzta, a gyertyát azonban égve hagyta, bár tisztában volt vele, hogy ez nem jó ötlet. *El kéne fűjnom, hogy holnapra is maradjon belőle* – gondolta, mivel nem tudhatta, mikor lesz majd képes kifizetni a vil-

lanyszámlát. Azonban most szeretett volna fényben, nem pedig sötétségben pihenni.

Szemhéja, amit elnehezített a hosszú nap, lecsukódott. Még mindig érezte hajában az eső illatát és a cigarettafüstöt. Az ujjait még mindig tinta piszkolta, a fogai közti résekben narancslekvár ült.

Már majdnem elaludt, amikor meghallotta. A csuszszano papír susogását.

A szemöldökét összehúzza felült.

A szekrényre felé pillantott. Közvetlen előtte egy papírfecni hevert a padlón.

Iris eltátotta a száját, bár biztos volt benne, hogy csak az a levél az, amit az imént küldött el. A huzat biztos visszafújta a szobába. Azonban amint kikelt az ágyból, már látta is, hogy nem az ő levele. Ez máshogy volt összehajtvva.

Habozva felállt, majd lehajolt, hogy a kezébe vegye.

A papír megremegett, majd, ahogy a tűz fénye átította, Iris gépelt szavakat pillantott meg a belsején. Éppen csak egy pár, ám jól kivehetően sötét szót.

Iris széthajtotta a lapot, és elolvasta a levelet. Elakadt a lélegzete.

Nem Forest vagyok.

Semmibe vezetett mítoszok

N*em Forest vagyok.*
A szavak ott visszhangoztak Irisben, ahogy másnap reggel végigsétált a Broad Streeten. A város szívében járt, az épületek a magasba hágtak körülötte, fogságba ejtve a hideg levegőt, a hajnal utolsó árnyait és a villamosok távoli füttyszavát. Már majdnem beért a munkába, a megszokott rutinját követve, mintha semmi furcsa sem történt volna előző este.

Nem Forest vagyok.

– Akkor meg ki vagy? – suttogta, ökölbe szorítva zsebébe rejtett kezét. Lassan megállt az utcán.

Az az igazság, hogy túlságosan meg volt rémülve ahhoz, hogy válaszoljon az ismeretlennek. Helyette a sötét órákat az aggodalom örvényében töltötte, felidézve mindazt, amit megírt a korábbi leveleiben. Elmondta Forestnek, hogy otthagya az iskolát. Az nagy csapás lett volna számára – egy megszegett ígéret –, úgyhogy gyorsan azzal folytatta, micsoda áhított állást kapott a *Közlöny*nél, ahol nagy eséllyel idővel kiérdemli majd, hogy előléptessék

rovatvezetővé. A személyes információk ellenére az igazi nevét sosem adta ki – minden Forestnek szánt levelét a becenevével zárta. Kisvirág. És kétség sem férhetett hozzá, mennyire megkönnyebbült, amiért...

– Winnow? *Winnow!*

Egy kéz ragadta meg a felkarját, satuként szorítva őt. Hirtelen olyan erővel rántották hátra, hogy a foga felhasított a alsó ajkát. Iris megbotlott, de aztán visszanyerte az egyensúlyát, pont, amikor egy villamos olajozott suhanással elhúzott előtte, olyan közel, hogy a lány érezte szájában a fém ízét.

Majdnem elütötték.

A felismeréstől remegni kezdett a térde.

Miközben valaki még mindig a karját szorongatta.

Felpillantva Roman Kitt-tel és az ő divatos, őzbarna kabátjával, fényesre csiszolt bőr brogue-cipőjével és hátrafésült hajával találta szemben magát. A fiú úgy bámulta, mintha Iris egy második fejet növesztett volna.

– Jobban tennéd, hogy figyelnél, hová mész! – csattant fel Roman, miközben úgy eresztette el a lányt, mintha az érintés perzselte volna őt. – Egy másodperc választott el attól, hogy végignézzem, ahogy összezúzódasz a macskaköveken.

– Láttam a villamost – felelte Iris megigazítva ballonkabátját. Roman majdnem elszakította; a lány szíve kettéhasadt volna, ha így történik.

– Nekem cseppet sem úgy tűnt – mondta Roman.

Iris úgy tett, mintha nem hallotta volna. *Óvatosan* átlépett a villamossínek felett, és felsietett az előcsarnokba vezető lépcsőkön, miközben a sarkán vízhólyagok duzzadoztak. Az anyja csinos kis bokacsizmáját viselte, ami egy számmal kisebb volt a kelleténél, de amíg nem tud venni magának egy új pár magas sarkút, kénytelen lesz ezt kibírni. És mivel a lába lüktetett... úgy döntött, lifttel kell mennie.

Roman sajnálatos módon szorosan követte őt, a lány pedig néma nyögés kíséretében rádöbrent, hogy kénytelenek lesznek együtt felmenni.

Vállt vállnak vetve álltak ott a liftre várva.

– Korán jöttél – szólalt meg végül Roman.

Iris megérintette sajtó alsó ajkát.

– Mint ahogy te is.

– Autry adott neked valami megbízatást, amiről nem tudok?

Kinyílt a liftajtó. Iris éppen csak elmosolyodott, ahogy belépett, majd amikor Roman csatlakozott hozzá, olyan messzire helyezkedett tőle, amennyire csak tudott. A fiú kölnijének illata azonban betöltötte az apró teret. Iris igyekezett nem túl mély lélegzeteket venni.

– Számítana, ha így lenne? – vágott vissza, ahogy a lift zörögve megindult felfelé.

– Tegnap este későig maradtál dolgozni valamin. – Roman hangja kimért volt, de Iris esküdni mert volna rá, hogy hallott benne egy csepp aggodalmat. A fiú a fapanelnek dőlve szemlélte őt. Iris a tekintetét lesütve kerülte a pillantását, viszont így meg hirtelen másra sem tudott gondolni, mint hogy milyen kopott az anyja cipője, és hogy mennyire gyűrött a skótkockás szoknyája. Meg a szorosan csavart kontyából kiszabaduló, kósza hajszálakra. A foltokra Forest régi kabátján, amit minden egyes nap vértként viselt.

– Nem maradtál benn egész éjszaka az irodában, ugye, Winnow?

Roman kérdése felzaklatta őt. Fejét felemelve pillantása ismét találkozott a fiú metsző tekintetével.

– *Micsoda?* Hát persze, hogy nem! Láttad is, ahogy elmentem, közvetlen azután, hogy meghívtalak egy szendvicstre.

– Lekötött a munka – felelte Kitt.

Iris felsóhajtott és félrepillantott.

Még csak most értek a harmadikra. A lift lassú volt, és meg is állt, mintha megérezte volna Iris feszengését;

csattant egyet, majd feltárta ajtaját. Egy sportzakót viselő és a kezében aktatáskát tartó férfi Irisről Romanre pillantott, szemügre véve a kettejük közti jelentős teret, majd óvatosan a liftbe lépett.

Iris egy cseppet ellazult. Így, hogy csatlakozott hozzánk egy idegen, Roman tartja majd a száját. Vagy legalábbis a lány ezt hitte. A lift folytatta nehézkes útját felfelé, mire Roman, megszegve a felvonó-etikettet, megkérdezte:

– Milyen megbízatást adott neked, Winnow?

– Ahhoz neked semmi közöd, Kitt.

– Ami azt illeti, *igenis* van hozzá közöm. Te és én ugyanarra vágyunk, ha elfelejtetted volna.

– Nem felejtettem el – felelte Iris tömören.

A sportzakós férfi feszengeni kezdett attól, hogy a vitájuk közepébe csöppent. Megköszörülte torkát, majd a zsebórája felé nyúlt. A látványtól Irisnek eszébe jutott Forest, amitől pedig ismét a jelenlegi, rejtélyes levelezőtársát illető dilemmáján kezdett merengeni.

– Nem értem, hogy lenne az fair, ha Autry a tudtom nélkül ad neked megbízatást – folytatta Roman. – Ennek egyenlő küzdelemnek kellene lennie kettőnk közt. A szabályok szerint játszunk. Nincs helye semmi különleges elbánásnak.

Különleges elbánásnak?

Már majdnem felérték az ötödikre. Iris a combján dobolt az ujjával.

– Ha bármi problémád van vele, menj csak, és beszéld meg Autryval! – mondta, pont, amikor az ajtó ásítva kinyílt. – Bár nem tudom, miért is aggódsz ennyire. Ha esetleg emlékeztetőre lenne szükséged... „*A lány nem ellenfél a számomra. Egy cseppet sem. Otthagytta a Szeles Berek Iskolát az utolsó évében.*”

– Már elnézést? – szegezte neki a kérdést Roman, de Iris addigra már három lépésnyire járt a lifttől.

Végigsietett a folyosón az iroda felé, ahol megkönnyeb-
bülten látta, hogy Sarah már benn van, éppen teát főz, és

az összegyűrt lapokat üríti ki a szemetesekből. Iris hagyta, hogy a nehéz üvegajtó bezáruljon mögötte, közvetlenül Roman orra előtt, mire hallotta a fiú bosszús morgását és cipőjének csikorgását.

Még csak nem is pillantott felé, ahogy helyet foglalt az asztalánál.

Ez a nap sokkal nagyobb problémákat tárt elé, mint Roman Kitt.

* * *

– Boldog vagy itt?

Sarah Prindle mintha összerezzenett volna Iris halk kérdése hallatán. Dél volt, és a két lány azon kapta magát, hogy együtt töltik az ebédszünetüket az apró konyhában. Sarah az asztalnál ült, és éppen egy sajtos-savanyú uborkás szendvicset eszegetett, miközben Iris, kezében az ötödik csésze teájával, a pultnak dőlt.

– Persze, hogy boldog vagyok – felelte Sarah. – Hát nem boldog mindenki, akit felvesznek ide? Az *Oathi Közlöny* a város legnagyobb tiszteletben álló napilapja. Jó a fizetés, és minden ünnepkor szabadnapot kapunk. Tessék, Winnow, kéred a szendvicsem felét?

Iris megrázta a fejét. Sarah takarított, kisebb elintéznivalókról gondoskodott, és üzeneteket jegyzett le Zeb számára. Ő rendezte össze a beérkező gyász híreket, apróhirdetéseket és bejelentéseket, és tette vagy Iris vagy Roman asztalára, hogy egyikük megszerkessze és begépelje azokat.

– Azt hiszem, úgy értettem... *ilyen* életet képzelél magadnak, Prindle? Amikor még kislány voltál, és minden lehetségesnek tűnt?

Sarah eltűnődve nyelt egyet.

– Nem is tudom. Azt hiszem, nem.

– Akkor mi volt az álmod?

– Nos, mindig is a múzeumban szerettem volna dolgozni. Apa mindig elvitt oda hétvégente. Emlékszem,

hogy imádtam a régi műtárgyakat és a történetekkel teli kőtáblákat. Az istenek igencsak ádázak voltak a maguk idejében. Ott voltak az Égiek – Enva családja –, meg aztán az Alantiak – Dacre családja. Mindig is gyűlöltek egymást. Ezt tudad?

– Sajnos nem tudok sokat az istenekről – felelte Iris a teáskancsó felé nyúlva. – Az iskolában csak néhány legendát tanítottak. Leginkább azokról az istenekről, akikkel évszázadokkal ezelőtt végeztünk. De ezt még mindig megtehetnéd, ugye tudod?

– Ölhethék isteneket? – Sarah hangja megbicsaklott.

– Nem – mondta Iris mosolyogva. – Bár az aztán izgalmas módon vetne véget ennek az átkozott háborúnak. Ugy értettem, elmehetnél dolgozni a múzeumba. Tedd azt, amit szeretsz!

Sarah felsóhajtott, ahogy egy darabka chutney kiesett a szendvicséből.

– Abba a szakmába születni kell, vagy nagyon-nagyon öregnek lenni. De mi a helyzet veled, Winnow? Mi a te álmod?

Iris habozott. Már olyan régen nem kérdezett tőle senki ilyesmit.

– Azt hiszem, most is abban élek – felelte, ahogy végighúzta ujját a csészéje repedt pereme mentén. – Mindig is olyan dolgokról akartam írni, amik számítanak. Olyan dolgokról, amik vagy inspirálják, vagy okítják az embereket. – Hirtelen félnkség tört rá, mire kuncogni kezdett. – De nem is igazán tudom.

– Ez nagyszerű – mondta Sarah. – És a megfelelő helyen is vagy hozzá.

A két lány közé kellemes csend telepedett. Sarah tovább ette a szendvicsét, Iris pedig kezében a teájával a falóra felé pillantott. Már majdnem eljött az ideje, hogy visszatérjen az asztalához, amikor a bátorságát összeszedve odahajolt Sarah-hoz, és suttogva megkérdezte:

– Figyelsz rá valaha is, mit publikál a *Tintafoltos Hírvivő*?

Sarah szemöldöke a homloka közepére szaladt.

– A *Tintafojtos Hírvivő*? Ugyan, mi a pokolért...

Iris az ajkához tartotta ujját, miközben a szíve hevesebben kezdett verni. Amilyen a szerencséje, Zeb majd pont most sétál el az ajtó előtt, és meghallja őket.

Sarah megszeppenve lehalkította hangját.

– Nos, nem. Mert nem akarom, hogy kirúgjanak.

– Láttam a tegnapi kiadást – folytatta Iris. – Az utcán. A fronton látott szörnyetegekről tudósítottak.

– Szörnyetegekről?

Iris nekiállt leírni az újságban közölt képet – a szárnyakat, a karmokat, a fogakat. Nem tudta megállni, hogy ne rázza ki közben a hideg, mint ahogy arra sem volt képes, hogy különválassa a képet Foresttől.

– Hallottál már valaha ezekről? – kérdezte Iris.

– *Eithralok*nak nevezik őket – mondta Sarah. – Egyszer futólag szóba kerültek a mitológiaórámon, évekket ezelőtt. A könyvtár némelyik régebbi kötetében akad róluk egy-két történet... – Egy pillanatra elhallgatott, arcán riadt kifejezés suhant át. – Ugye nem az jár a fejedben, hogy róluk írsz riportot, Winnow?

– Felmerült bennem a dolog. De miért nézel így rám, Prindle?

– Mert nem hiszem, hogy Autrynak tetszene a dolog.

Engem nem érdekel, hogy Autry mit gondol! – akarta mondani Iris, de ez nem egészen volt igaz. Igenis *érdekelte* a dolog, de csakis azért, mert nem engedhette meg magának, hogy kikapjon Romantól. Ki kellett fizetnie a villany-számlát. Kellott vennie egy pár szép cipőt, ami passzolt is a lábára. Rendesen kellett ennie. *Segítség*et kellett találnia az anyjának.

És közben mégis arról akart írni, mi zajlik éppen nyugaton. Az igazságot akarta papírra vetni.

Tudni akarta, hogy Forestnek mivel kell szembenéznie a fronton.

– Szerinted Oath lakosainak nem kéne tudnia, mi is zajlik valójában arrafelé? – suttogta.

– Dehogynem – felelte Sarah, ahogy feltolta szemüvegét az orrán. – De ki tudhatja, hogy valóban eithralok járják-e a frontot, vagy sem? Mármost úgy értem, hogy mi van, ha... – Hirtelen elhallgatott, ahogy tekintete Iris mögé villant.

Iris kihúzta magát, és megfordult, majd felszisszent, mikor Romant pillantotta meg a konyha küszöbén állva. A fiú az ajtókeretnek dőlt, és félig lehunytt szemmel nézte őt. Iris nem tudhatta, mennyit hallott, úgyhogy megpróbálkozott egy mosollyal, bár a gyomra közben fájdalmas görcsbe rándult.

– Csak nem valami összeesküvés zajlik itt? – duruzsolta Roman.

– Hát persze, hogy az – vágott vissza Iris vidáman, miközben úgy tartotta a magasba teáscsészéjét, mintha éppen tósztot készült volna mondani. – Köszönöm a tippet, Prindle. Most vissza kell mennem dolgozni.

– De hát egy falatot sem ettél, Winnow! – tiltakozott Sarah.

– Nem vagyok éhes – felelte Iris az ajtóhoz lépve. – Ha szabad lesz, Kitt.

Roman nem moccant. Úgy szegezte a lányra a tekintetét, mintha a gondolataiban akart volna olvasni, mire Irisnek ellen kellett állnia a kísértésnek, hogy lesimítsa hajának kósza tincseit és idegesen összeszorítsa az ajkát.

Roman már éppen nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát, foga kattánva összezárult, ahogy félrehúzódott.

Iris átlépett a küszöb felett. A karja a fiú mellkasához ért – hallotta, ahogy Roman beszívja a levegőt, sziszegve, mintha csak megégette volna őt, mire legszívesebben felkacagott volna. Cukkolni akarta a fiút, de úgy érezte, mintha minden szavától megfosztották volna.

Határozott léptekkel visszament az asztalához, ahol letette langymeleg teáját. Felhúzta kabátját, magához vette a jegyzetömbjét és a ceruzáját, miközben végig érezte Roman gyanakvó tekintetének vonzását a szoba túlsó végéből.

Hadd eméssze csak magát a fiú amiatt, ő hová is tart, gondolta Iris egy horkantás kíséretében.

És azzal kislisszant az irodából.

* * *

Iris a könyvtár mélyére merészkedett, ahol a legrégebb kötetek ültek a gondosan őrzött polcokon. Ezen könyvek egyikét sem lehetett kikölcsönözni, de a könyvtári asztaloknál ülve olvashatta őket, úgyhogy Iris kiválasztott egy ígéretesnek tűnő kötetet és az egyik apró asztalhoz vitte.

Felkapcsolta az olvasólámpát, és óvatosan felnyitotta a könyvet, ami olyan öreg volt, hogy lapjait penész petytyezte, a papír meg olyan simának és lágynak tűnt az ujjai közt, mint a selyem. A könyv lapjaiból poros illat áradt, mint a kriptákból és az olyan helyekből, amiket csakis a sötétben lehet meglelni, és telve voltak régmúlt korok isteneiről és istennőiről szóló történetekkel. Mielőtt az emberek vagy lemészárolták, vagy fogságba ejtették őket a föld mélyén. Mielőtt a varázs, kiszivárogha az isteni csontokból, gyökeret nem eresztett a talajban, megbabonázva egyes átjárókat és épületeket, és nyugvóhelyre találva néhány ritka tárgyban.

Most azonban Enva és Dacre felébredt, és kikelt börtönéből. A front közelében pedig eithralokat láttak.

Iris többet akart tudni róluk.

Elkezdte leírni azokat a mítoszokat, amiket sosem tanítottak neki az iskolában. Az Égiekét, akik felülről uralkodtak Cambria felett, és az Alantiakét, akik birodalma a föld alatt terült el. Egykoron a két család száz istent is számlált, akik mindegyike valami egyedi hatalommal bírt az égolt, a föld vagy a víz egy szegmense felett. Idővel

aztán addig gyilkolták egymást, amíg végül csak öten maradtak. Aztán ezt az ötöt legyőzte az emberiség, majd zsákmányként átadta őket Cambria öt kerületének. Dacrét nyugaton, Envát keleten, Mirt északon, Alvát délen, Luzt pedig a Központi Kerületben temették el. Úgy volt, hogy sosem ébrednek majd fel mágikus álmukból – sírjaik a halandó hatalom és kitartás jelképei voltak, de ami talán ennél is fontosabb, az a szóbeszéd járta, hogy a sírboltokat erőteljes bűbáj lengi körbe, odavonzva a beteget, a hívőket és a kíváncsikat.

Iris maga sosem látogatta meg Enva sírját keleten. Az Oathtól több kilométerre, egy eldugott völgyben rejtőzött. *Egy nap majd elmegyünk oda, Kisvirág* – mondta neki Forest éppen tavaly, bár a családjuk sosem volt éppenséggel vallásos. *Talán érezzük majd Enva hatalmának ízét a levegőben.*

Iris a könyv fölé hajolt, és folytatta a vágyott válaszok utáni kutatását.

Hogy vonz egy isten magához egy másikat?

Dacre azzal robbantotta ki a háborút, hogy porig égette Sparrow faluját, megölve a földműveseket és családjaikat. Azonban, hiába számított rá, ez a pusztítás sem volt elég ahhoz, hogy magához csalja Envát. Az istennő hét hónapnyi csatározás után is rejtve maradt Oathban, leszámítva azon pillanatok, amikor megpengette hárfáját, arra ösztönözve a fiatalokat, hogy álljanak a seregébe, és harcoljanak az ősellensége ellen.

Miért gyűlölik egymást? – tűnődött Iris. Mi rejtőzött Dacre és Enva múltjában?

Iris végigpörgette a könyv lapjait, azonban abból számos oldalt eltávolítottak – egyszerűen kitepték őket a kötetből. Akadt pár mítosz Enváról és Alváról, de semmi részletes beszámoló Dacréről. A nevét csak elvétve említették itt-ott pár legendában, és sosem Envával kapcsolatban. Az eithralokról semmit sem talált – sem azt, honnan származtak, sem azt, mi irányította őket. Sem azt, mekkora veszélyt jelentettek az emberekre.

Iris a vállát masszírozgatva hátradőlt székében.

Olyan volt, mintha valaki el akarta volna orozni a múlt tudását. Mintha el akarta volna tüntetni az összes Dacréről, az ő mágiájáról és hatalmáról szóló mítoszt. Azt, hogy miért haragudott így Envára. Hogy miért kezdett háborúba vele, a halandókat is belerángatva a vérrontásba.

És ez hideg rémülettel töltötte el Irist.